

власт која стоји раме уз раме с парламентом, па га чак у томе и потискује. У ратном стању и ванредним приликама та њена законодавна улога је још израженија јер својим актима – уредбама са законском снагом-практично потискује законодавну власт парламента. Влада у тим ситуацијама доноси акте из надлежности парламента мада је то њено овлашћење ограничено, и по предмету и времену трајања, и подложно контроли и потврди парламента онда када се он састане, када се стекну услови да нормално ради.

Иако је правило да по начелу поделе власти законодавство нормира, доноси прописе, а извршни органи, пре свега влада их извршава, та граница није више тако оштра, тако да влада, не само да доноси своје подзаконске акте за извршавање закона, него и опште акте (уредбе, ордонансе, декрете и др.) којима самостално уређује друштвене односе. Нарочито услед ширења функција државе и њеног залажења пре свега у социјално економску сферу живота, повећава се и значај ових општих аката којима се регулишу различита питања економије и социјалног живота. Иако је закон темељ правне државе, многе модерне државе као да то заборављају и саме подривају законитост када законе суспендују подзаконским актима и регулативом. То је карактеристично како за бивше социјалистичке (доскора недемократске) земље, тако и за класичне демократске и парламентарне државе, каква је рецимо Француска, где је Влада овлашћена да материју која не спада у законску регулативу уреди својим уредбама, као и да својим ордонансима за одређено време предузима мере које спадају у област закона. Осим ових аутономних уредби које су општег карактера, владе су овлашћене и да доносе појединачне акте (решења и др.) којима врше постављења, образују одређене службе, прописују различите мере и сл. За разлику од делегираних уредби са законском снагом које су изузетак и које влада доноси само када је то изричито уставом предвиђено, ове друге уредбе су самосталније и то важи и за извршне уредбе јер влада има по правилу генерално овлашћење да извршава све законе (а тиме и доноси ове уредбе), али и за ове аутономне код којих постоји тренд да влада шири подручје односа које уређује својим актима па чак и улази у оне области које се уређују законом.

г) Одговорност владе

Суштину парламентарног система власти чини одговорност владе пред парламентом и по том обележју се овај систем и разликује од других, пре свега председничког, где је та одговорност владе другачије